

и чрез публикациите си. И въпреки това през 1964 г. проф. Ал. Бурмов ще повтори отново, че формулираната от П. Ников задача все още е първостепенна²⁶. С голямо съжаление тук трябва да се констатира, че тя не е решена задоволително и до днес. Защото тази задача е мащабна и изисква много средства и персонална ангажираност от страна на научните работници и управляващите органи в България, които да осигурят необходимата база. Трябва да се отбележи, че развитието на технологиите днес позволяват пътят на извора от архивохранилището до учения да се съкрати значително. В същото време изработването и разпространението на тематични показалци на извори, периодични издания и книги също може да стане значително по-лесно и достъпно. Особено, ако те се изработят в електронен вариант и се разпространяват на електронни носители или в интернет пространството, каквито опити вече съществуват, макар и много слаби. Това е по-евтин начин на изработване на такъв род показалци от гледна точка на носителя (книжното тяло е значително по-скъпо като техническо осъществяване, а и екологично по-нецелесъобразно) и по-лесен за разпространение. Като заключение може да се каже, че в разгледаната тук насока е свършена много работа, но и още много предстои.

-----

¹В епохата на Българското възраждане се появяват и първите призови за събиране на старини и народно творчество. С тези задачи се заемат редица дейци от тази епоха: Васил Априлов, Юри Венелин, Георги С. Раковски, Вук Караджич, Димитър и Константин Миладинови и т.н. Това е т.нар. от Иван Шишманов „патриотичен“ период на събиране и предаване на извори, предимно народно творчество. След Освобождението такива призови към българската интелигенция отправят: Марин Дринов, Константин Иречек, Иван Шишманов, Димитър Страшимиров, Петър Ников. Последният отбелязва, че следващата важна задача, след издирването на изворите, е съставянето на описи на историческите паметници, намиращи се на различни места в България. През 1905 г. към Министерството на народното просвещение е учредена и Археографична комисия. За съжаление състоянието на изворовата база, липсата на достатъчно добре обучени кадри и на необходимите средства затруднява подготовянето и отпечатването на „*по-важните български езикови, исторически и художествени паметници, които се намират в България и в чужбина*“. Вж. още: Нейкова, А. Идеи и програми за издирване и публикуване на писмени извори за българската история. - ГСУ-ИФ, Т. 84-85, 2000; Матеева, М. Интерес към българските писмени паметници през епохата на Възраждането. - Пак там, Т. 63, 1965; Дуйчев, И. Лекции по архивистика. С., 1950; Шишманов, И. Значение и задачи на нашата етнография. - СбНУНК, 1889, № 1; Ников, П. Задачите на днешната българска историография. - Минало, 1994, № 1 и др.

²Цонев, Б. Опис на ръкописите и старопечатните книги на Народна библиотека в София. Т. 1, С., 1910, 186-187.

³Ников, П. Цит. съч., с. 85.

⁴ЦДА, ф. 1241, Българско историческо дружество, оп. 1, а.е. 11, л. 7. Нейкова, А. Цит. съч.,